

Arrest

nr. 49 228 van 7 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. MANNAERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 14 maart 1994 te Cabinda. U groeide echter op in Luanda. Uw vader was slechts een tweetal weken per maand thuis. Hij dreef handel tussen Luanda en Cabinda. Op een dag toen uw vader net vertrokken was naar Cabinda, viel de politie van de 'DNIC' (u wist niet waar deze afkorting voor stond) jullie huis binnen. Ze vroegen uw moeder waar uw vader was. Toen uw moeder hen vertelde dat uw vader die ochtend naar Cabinda vertrokken was, werd ze geslagen. De agenten doorzochten de kamer en vonden een foto van uw vader in militair uniform. Ze zeiden dat uw vader een verrader was. Uiteindelijk namen de agenten u mee naar het gebouw van de DNIC. Daar werd u in een cel opgesloten. Na drie dagen gingen de agenten terug naar uw moeder. Ze zeiden haar dat als uw vader niet zou komen opdagen, ze u gevangen zouden

houden. Vervolgens kwamen ze u dit vertellen. De vierde dag werd u naar het huis van uw tante, Mobengai Babadi, de zus van uw vader, gebracht. Zij had gesproken met het hoofd van de DNIC waardoor u werd vrijgelaten. Uw tante vertelde u dat uw vader militair van het 'FLEC' (u wist niet waar deze afkorting voor stond) was. Na enkele dagen stelde ze u aan Pedro voor. Op 20 november 2009 verliet u samen met Pedro het land. Op 21 november 2009 kwamen jullie in België aan waar u op 22 december 2009 bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel asiel vroeg.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er enkele ernstige vraagtekens rijzen bij de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de reden van uw vermeende vervolging door de Angolese autoriteiten. U stelde dat u vervolgd werd door de Angolese autoriteiten omdat ze op zoek waren naar uw vader die lid was van het FLEC (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 3 mei 2010, hierna CGVS, p. 2). U was echter niet in staat te zeggen wat 'FLEC' is (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Toen u op het Commissariaat-generaal gevraagd werd te vertellen wat je weet over het FLEC, repliceerde u dat u er niets van wist (zie verhoorverslag CGVS, p.11). U kon niet zeggen waarom mensen van FLEC als verraders gezien worden (zie verhoorverslag CGVS, p.11). U wist niet wat FLEC met Cabinda te maken heeft (zie verhoorverslag CGVS, p.14). Zelfs rekening houdende met uw jeugdige leeftijd, mag echter toch van u verwacht worden dat u in minimale mate op de hoogte was van wat FLEC en het probleem van uw vader was. Uw kennis hieromtrent was duidelijk ondermaats. Toen u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal hierop gewezen werd, antwoordde u dat u vòòr de dag dat ze uw vader kwamen zoeken niet wist dat uw vader tot het FLEC behoorde en dat u bij gevolg ook niet meer kon vertellen over de activiteiten van uw vader bij het FLEC of over het FLEC (zie verhoorverslag CGVS, p.14). Dit is echter geen afdoende verklaring voor de reden waarom u totaal niets kon vertellen over het FLEC. Redelijkerwijs mag van u verwacht worden dat u, nadat de problemen begonnen, hieromtrent en meer specifiek omtrent het FLEC iets meer informatie ingewonnen zou hebben, des te meer daar net dit de reden was waarom u problemen kreeg met de Angolese autoriteiten en waarom u uiteindelijk het land diende te verlaten. U zei dat uw tante, de zus van uw vader, u na uw vrijlating vertelde dat uw vader in Cabinda was (zie verhoorverslag CGVS, p.14). U stelde vervolgens echter niet meer uitleg gevraagd te hebben aan uw tante over uw vader en zijn problemen met de autoriteiten (zie verhoorverslag CGVS, p.14), hetgeen op zijn minst bedenkelijk te noemen is. Uw tante vertelde u dat uw vader leverde aan de militairen van het FLEC (zie verhoorverslag CGVS, p.14). Hieruit leidde u, naar eigen zeggen, af dat uw tante op de hoogte was van de activiteiten van uw vader, maar ook deze kans greep u niet aan om verder naar uw vader en zijn activiteiten te informeren bij uw tante (zie verhoorverslag CGVS, p.14). Ook na uw vlucht uit Angola in België deed u geen enkele poging om iets meer te weten te komen over wat de oorzaak van uw problemen was (zie verhoorverslag CGVS, p.14). Het is weinig geloofwaardig dat, indien u werkelijk problemen zou gehad hebben in Angola omwille van het lidmaatschap van uw vader van het FLEC, u zelfs nadien geen enkele poging zou gedaan hebben om meer te weten te komen over de reden waarom u gevangen werd genomen en waarom u uw familie moest achterlaten en het land moest verlaten.

Verder kunnen eveneens enkele opmerkingen gemaakt worden bij de verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw detentie en met betrekking tot uw vrijlating uit de gevangenis. U vertelde drie dagen in een cel doorgebracht te hebben met drie andere gevangenen (zie verhoorverslag CGVS, p.13). U kon echter de namen van uw celgenoten niet noemen (zie verhoorverslag CGVS, p.13). U zei dat u de vierde dag vrijgelaten werd en naar het huis van uw tante werd gebracht omdat zij met de chef van de DNIC gesproken had (zie verhoorverslag CGVS, p.13). U kon echter niet zeggen wie de chef van de DNIC was en of uw tante hem kende (zie verhoorverslag CGVS, p.13).

Al deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde dan ook geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U was ten slotte ook niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit, uw verklaringen of uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending van de definitie van vluchteling in het Verdrag van Genève, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Tevens voert hij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair playbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat niet betwist wordt dat FLEC een bevrijdingsbeweging is die door de Angolese autoriteiten niet getolereerd wordt, en voegt dienaangaande 3 internetartikelen bij zijn verzoekschrift. Betreffende de vaststelling dat hij onwetend is omtrent de afkorting FLEC en het verband met Cabinda verwijst verzoeker naar zijn jeugdige leeftijd en naar het feit dat zijn vader hem niet inlichtte teneinde zijn familie niet in gevaar te brengen. Verzoeker betoogt dat niet wordt betwist dat zijn vader gezocht werd en banden had met deze organisatie. Voorts stelt hij dat hij zijn medegevangenen niet kende hetgeen goed te begrijpen is daar de traumatiserende ervaring niet noopte tot het leggen van sociale contacten, laat staan tot het memoriseren van namen.

2.1.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.1.2.2. De uiteenzetting van een middel vereist een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Ten dezen stelt de Raad vast dat verzoeker niet concreet uiteenzet waar en hoe de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van fair play en het redelijkheidsbeginsel schendt. Het middel is derhalve, wat dit onderdeel betreft, onontvankelijk.

2.1.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.

Verzoeker legt geen enkel begin van bewijs neer ter staving van zijn identiteit, reisweg of vluchtrelaas. Evenmin geeft hij aan ernstige en aanhoudende pogingen te hebben ondernomen alsnog enige stavingstukken te bekomen. Het gegeven dat verzoeker niet in het minst voldoet aan de bewijslast die op hem rust, zonder dat hiervoor een plausibele verklaring is, vormt een uiterst negatieve indicatie met betrekking tot zijn geloofwaardigheid temeer daar hij met een intercontinentale vlucht naar België reisde en aldus in het bezit moet zijn geweest van een verifieerbaar element omtrent de reisweg zoals een instapkaart of een bagage-etiket. Tevens valt niet in te zien waarom verzoeker naliet de contactgegevens van zijn tante die zijn reis organiseerde bij te houden.

Voorts is de bestreden beslissing gesteund op de wezenlijke bevindingen van de commissaris-generaal dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is nu blijkt dat hij niet de minste kennis heeft omtrent het FLEC, Cabinda en de onafhankelijkheidsstrijd in het algemeen. Deze manifeste onwetendheid vindt steun in het administratief dossier (stuk 3, gehoorverslag van 3 mei 2010) en valt niet te vergoelijken door verzoekers jeugdige leeftijd, noch door de loutere bewering dat zijn vader hem niet inlichtte. Van een adolescent die beweert plotsklaps vervolgd te worden door de Angolese autoriteiten omwille van het lidmaatschap en de clandestiene activiteiten van zijn vader -en om deze reden internationale bescherming zoekt- kan redelijkerwijs verwacht worden enige nieuwsgierigheid te ontwikkelen naar welke strijd zijn vader in verwickeld is. Verzoeker voldoet geenszins aan deze verwachting. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds de volle leeftijd van 16 jaar bereikte. Het gegeven dat hij volstrekt onwetend is, en tot op heden niet de minste inspanning ondernam om zich te informeren omtrent de oorsprong van zijn problemen wijst op een desinteresse die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van een gegronde vrees. Verzoekers nalatigheid leidt tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. In zijnen hoofde kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen. De thans bij het verzoekschrift toegevoegde internetartikelen aangaande de onafhankelijkheidsstrijd zijn niet relevant, daar het bestaan van dit conflict niet ter discussie staat.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn, noch geeft hij aan waarom hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. De ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas mede in acht genomen, ontwaart de Raad geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwestieuze status.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 aan. Hij stelt dat België ingevolge ondermeer de Resolutie van de Raad van EU van 26 juni 1997 inzake niet-begeleide minderjarige onderdanen van derde landen ertoe gehouden is voldoende bescherming te bieden. Dit impliceert dat de Belgische autoriteiten er moeten naar streven dat de minderjarige met zijn ouders herenigd wordt, hem tegen misbruik en uitbuiting moeten beschermen, en niet onbegeleid naar zijn land van herkomst mogen terugbrengen. Verzoeker besluit dat een terugkeer geenszins in het hoger belang van het kind is gelet op het risico aldaar vervolgd te worden.

2.2.2. De Raad merkt op dat in onderhavige zaak uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus, zonder terugleidingsmaatregel te nemen. De aangevoerde schending van voormeld verdrag is bijaldien niet dienstig.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER